



28 Μαΐου

Ἡ Ἐκθεσις τῆς ἀγωνοδίκου ἐπιτροπῆς τοῦ Ρετσίναίου, ἡ ἀναγνωσθεῖσα σήμερον ἐν Πειραιεῖ, ἦτο μὲν πράγματι «συνοπτικωτάτη» ἀλλ' ὅχι καὶ «δικαιολογία» τῆς ἀποφάσεως τῶν κριτῶν. Ἡ ἀπόφασις αὕτη ἔμεινε δι' ἡμᾶς, — καὶ δι' ὅλους τοὺς ἄλλους ἀνεξαίρετως, ὑποθέτομεν, — αὐθαίρετος καὶ ἀδικαιολόγητος. Πρὸς τοὺς περισσότερους τῶν κριτῶν, ἢ μᾶλλον πρὸς πάντας, μᾶς συνδέει αἰσθημα ἐκτιμήσεως καὶ φιλίας· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θά μας ἐμποδίσῃ νὰ εἰπωμεν ὅπως πάντοτε εἰλικρινῶς καὶ ἀπροκαλύπτως τὰς ἐντυπώσεις μας, ἐκ τῆς σημερινῆς ἐν τῷ πειραϊκῷ θεάτρῳ τελετῆς.

Ἐκ τῶν ὑποβληθέντων εἰκοσὶ δραματικῶν ἔργων, τρία ἐθεώρησεν ἡ Ἐπιτροπὴ ὡς τὰ ἀρίστα: Ρήναν τὴν Καρπεννησιώτισιν τοῦ κ. Γ. Ἀσπρέα (ποιητοῦ, τὸ πρῶτον ἦδη ἀναφανομένου), τὴν Πατρίδα τοῦ κ. Ι. Νικολάρα (ἀγνώστου μέχρι τοῦδε καὶ τούτου ὡς δραματικοῦ) καὶ τὸ Παιδομάζωμα τοῦ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου. Ἡ δάφνη ὁλόκληρος — ἐκτὸς ὀλίγων φύλλων, τὰ ὅποια ἀπέκοψαν εἰς ἀνάμνησιν οἱ φίλοι, — ἀπενεμήθη εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ τελευταίου· ἀλλὰ τὸ χιλιόδραχμον βραβεῖον διενεμήθη, ἔλαβον δ' ἐξ αὐτοῦ πεντακοσίας δραχμᾶς ὁ κ. Καμπούρογλος καὶ ἀνὰ διακοσίας πεντήκοντα «ἐν εἴδει ἐνθαρρύνσεως» οἱ κ.κ. Ἀσπρέας καὶ Νικολάρας. Τοῦλάχιστον ἐκ τῆς ἐκθέσεως τῶν κριτῶν — διὰ νὰ εἰμεθα τυπικοί, διότι ἡμεῖς ἔχομεν καὶ ἄλλους λόγους νὰ το γνωρίζωμεν — φαίνεται ὅτι τὰ τρία δράματα δὲν ἠμιλλῶντο πρὸς ἀλλήλα καὶ ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ ἀληθῶς ἀρίστου ἠδύνατο νὰ

γίνῃ καὶ μὲ κλειστοὺς ὀφθαλμούς. Ἡ κριτικὴ ἀνάλυσις τῆς Ρήνας καὶ τῆς Πατρίδος δὲν ἦτο παρὰ συνεχῆς ἀποκάλυψις ἐλαττωμάτων χονδροειδῶν· ἂν δὲ αὐτὰ τὰ δύο δράματα, ὡς δὲν ἀμφιβάλλομεν, ἔτυχεν νὰ εἶνε τὰ μόνα ἀξία λόγου ἐκ τῶν ὅλως ἀναξίων, πρὸς τὸ Παιδομάζωμα ὅμως τὸ ὥραϊον, τὸ σύμμετρον καὶ εὐσυνειδήτως μελετημένον ἔργον τοῦ δοκίμου συγγραφέως τῆς Νεραΐδας, οὔτε πόρρωθεν θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποστῶσι τὴν σύγκρισιν. Τοῦτο ἐξάγεται τὸσον καθαρά ἐκ τῆς ἐκθέσεως, ὥστε δικαίως ἡ πρωτοφάνης διασπορὰ τῶν χρημάτων ἐξέπληξε τοὺς ἀκροατάς. Οὐδεὶς ὑπῆρχεν λόγος ἐνθαρρύνσεως τῶν δύο ἐκείνων ποιητῶν εἰς βαρος τοῦ στεφανωθέντος, εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἄθλον δικαιοματικῶς ἀνῆκεν ἄθικτον. Πολλὰκις μέχρι τοῦδε μετὰ τῆς δάφνης διενεμήθη καὶ τὸ ἄθλον μεταξὺ δύο ἔργων διαμψισθησάντων τὰ πρωτεῖα τὸσφ στενῶς, ὥστε νὰ μὴ γνωρίζουν οἱ κριταὶ ποῖον ἐκ τῶν δύο ἄνευ ἀδικίας νὰ προτιμήσουν. Ἡ διανομὴ ἡ ἀναπόφευκτος καὶ τότε κάμνει κακὴν ἐντύπωσιν, ἀφ' οὗ ὑπάρχουν πολλοὶ φρονοῦντες, ὅτι δύο ἔργα ἐντελῶς ἴσως ἀξίας εἶνε ἀδύνατον νὰ εὐρεθοῦν καὶ ὅτι μετὰ προσεκτικώτερον ἐξέτασιν, καὶ ἐπὶ τέλους κατὰ πλειοψηφίαν, εἶνε πάντοτε ἐφικτὴ ἡ εὐρεσις τοῦ καλλιτέρου. Φαντασθῆτε τώρα πόσων δικαίων σχολίων παραίτιος ἐγένετο ἡ ὑπὸ ὄρους ὁλωςδιδίου διαφορετικοὺς ἀποφάσεις τῶν κριτῶν. Ἦκουσα κάποιον, ὁ ὁποῖος ἔλεγεν ὅτι, ἀφ' οὗ ἅπαξ τὸ βραβεῖον δὲν ἐδόθη ὁλόκληρον εἰς τὸν δικαιούμενον νὰ το λάβῃ, θὰ ἦτο πολὺν δικαιοτέρον καὶ ἱκανοποιητικώτερον ἂν κατενέμετο ἀναλόγως μεταξὺ ὅλων τῶν ποιητῶν, ἢ αὐτοῦ τοῦ ποιητοῦ τῆς Ἀρσινόης ἐξαιρουμένου, ὅστις θὰ ἐλάμβανε μόνον ἓν πεντόφραγκον. Ἀλλ' ἂν ἀφῆσωμεν κατὰ μέρος τὰς ἀστειότητας, εἰς μεγάλην ἀμνηχανίαν θὰ εὐρεθῶμεν θέλοντες νὰ ἐπεξηγήσωμεν σοβαρῶς τὴν διαγωγὴν τῶν κριτῶν. Τί τοὺς ἠνάγκαζεν ἄρᾳ γε νὰ διανείμωσι κατὰ τοιοῦτον τρόπον τὰ χρήματα;

Μήπως τοιαύτη ἦτο ἡ ἀπαιτήσις τοῦ ἀγωνοθέτου; Καὶ ὅμως οὔτε αὐτὸς θὰ εἶχε πλέον τὸ δικαίωμα νὰ διαθέσῃ τὰ χίλια φράγκα του, ἀφ' οὗ ἅπαξ τὰ ὥρισε διὰ τὸν ποιητὴν τοῦ ἀρίστου δράματος.

Μεθ' ὅλα ταῦτα, — διότι ἐπὶ τέλους οὐ περὶ χρημάτων ἀλλὰ περὶ δάφνης ὁ ἀγών, — ἡ βράβευσις τοῦ κ. Δ. Καμπούρογλου, αὕτη καθ' ἑαυτήν, ἐνεποίησε γενικῶς τὴν ἀρίστην ἐντύπωσιν. Ἐθεωρήθη τὸσον δικαία καὶ ἀρμόζουσα ἡ πανηγυρικὴ καὶ ἐπίσημος αὕτη ἐκδηλώσις πρὸς τὸν ποιητὴν, ὁ ὁποῖος ἦδη διὰ τῆς «Νεραΐδας» εἶχε κατακτήσει καὶ τῶν ὀλίγων καὶ τῶν πολλῶν τὴν ἐκτίμησιν! Ἡμεῖς προχωροῦμεν ἀκόμη περισσότερον. Νομίζομεν ὅτι πρῶτην φοράν εἰς δραματικὸν διαγωνισμόν παρ' ἡμῖν συνέβη νὰ βραβευθῇ ἔργον φιλολογικῆς ἀληθῶς ἀξίας. Εἰς τοὺς ἄλλους διαγωνισμοὺς ἡ δὲν ὑπεβάλλοντο τοιαῦτα, ἡ δὲν εἶχον τὴν εὐσυνειδήτην ἱκανότητα οἱ κριταὶ νὰ τα εὐρίσκουν. Καὶ διὰ τοῦτο χαιρετίζομεν τὸν θρίαμβον τοῦ κ. Καμπούρογλου ὡς αἰσιον οἰωνόν, βέβαιον ὅτι ἡ προσεχὴς παραστάσις τοῦ ἔργου του θὰ εἶνε συνέχεια τοῦ θριάμβου αὐτοῦ. Ἰστορικὸς συγχρόνως καὶ ποιητὴς ὁ κ. Καμπούρογλος, ἐρευνητὴς καὶ ψυχολόγος, ἀπέδειξε διὰ τῶν δραματικῶν του ἔργων, διὰ τῆς τελευταίας του ἐξελέξεως, ὅτι εἶνε ἀπόκτημα διὰ τὴν νέαν ἑλληνικὴν σκηνήν. Ἀλλοτε δὲν ἔγραφε τὸσον ὑψηλὰ, οὔτε θὰ ἐφ' ἀνταξίᾳ τις ὅτι αἱ πρωταῖι του λυρικαὶ συλλογαὶ θὰ κατέληγον εἰς τὴν «Νεραΐδα» καὶ εἰς τὸ «Παιδομάζωμα». Παλαιὸς του φίλος, μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς κρίσεως, προσῆλθε νὰ τον συγχαρῇ καὶ τῷ εἶπεν:

— Ἦμουν παρὼν καὶ στὰ 1873 ὅταν ἐβραβεύθης εἰς τὸν Βουτσίναϊον.

— Ναί, ἀπῆντησε μετὰ τοῦ συνήθους του οἴστρου ὁ ποιητὴς· ἐπέρασαν ἀπὸ τότε 22 χρόνια καὶ ἀκόμη, καθὼς βλέπεις, μυαλὸ δὲ ἔβαλα.

Καὶ ὅμως ἔβαλε τὸσφ μυαλὸ ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην!

Γρ. Ξ.

## ΣΤΗΝ ΙΤΙΑ ΑΠΟ ΚΑΤΩ

### ΠΡΑΞΙΣ Α' — ΣΚΗΝΗ Β'

ΓΙΩΤΗΣ νέος ποιμὴν. — ΔΡΟΣΙΑ κόρη χωρική. — ΧΡΥΣΗ μήτηρ τοῦ Γιώτη, γκαία καὶ τυφλή, ἣτις κοιμάται πλησίον πηγαδιοῦ.

ΓΙΩΤΗΣ (κατέρχεται ἀπὸ τοῦ δάσους).

Ὦρα καλὴ σου λυγερή!

ΔΡΟΣΙΑ (ἀνέρχεται ἀπὸ τῆς παραλίας).

Καλῶς τὸ παλληκάρη!

ΓΙΩΤΗΣ

Γιὰ 'πές μου ποῦθεν ἔρχεσαι;

ΔΡΟΣΙΑ

Γιὰ 'πές μου ποῦ πηγαίνεις;

ΓΙΩΤΗΣ

Ἀπὸ τὰ ξένα ἔρχομαι καὶ εἰς τὰ ξένα πάω.

ΔΡΟΣΙΑ (προχωρεῖ ὀλίγον).

Ἐσύ 'δουνα ποῦ σουραγες;

ΓΙΩΤΗΣ (προχωρεῖ ὀλίγον).

Σὺ 'δουν ποῦ τραγουδοῦσες;

ΔΡΟΣΙΑ

Κ' εἶπα πῶς ἦταν ξωτικό.

ΓΙΩΤΗΣ

Κ' εἶπα Γοργόνα ὅτ' ἦταν.

ΔΡΟΣΙΑ (προχωρεῖ ὀλίγον).

Νᾶξερές πῶς φοβήθηκα... φτερούγιας' ἡ καρδιά μου...

ΓΙΩΤΗΣ (προχωρεῖ ἐπίσης).

Κ' ἐμένα ἐλάχτις' ἡ καρδιά, μ' ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ σε εἶδα μοῦ αἰξήσ' ὁ χτυπόκαρδος καὶ λέω δὲ θὰ μ' ἀφίστη...

ΔΡΟΣΙΑ

Μὴ μὲ 'παινεύης κ' εἶν' κακό· τὰ ὀρφανὰ κορίτσα τοὺς πρέπει νᾶναι ταπεινά.

ΓΙΩΤΗΣ

Κ' εἶναι 'ντροπὴ ἡ ὀρφάνεια, ἂν εἶσαι ὀρφανοῦλα σύ, μὴ γὰρ ὀρφανὸς δὲν εἶμαι;

ΔΡΟΣΙΑ

Πῶς λένε τὸνομά σου;

ΓΙΩΤΗΣ

Μὲ λένε Γιώτη· 'σένανε;

ΔΡΟΣΙΑ

Μένα... (ντροπαλὰ) Δροσιά με λένε!

(παρρηρεῖ αὐτὸν μετὰ προσοχῆς)

Παλληκαρίδιο ὄνομα· σοῦ πρέπει εἶδαι λεδέντης.

ΓΙΩΤΗΣ

Ῥοδοπλασμένο ἔχεις κορμὶ ποῦ χάρι δὲν τοῦ λείπει.

ΔΡΟΣΙΑ (ἐν ἀπελπισίᾳ).

Τῆς ἀντρομιδαίς ξέχασα στὴ θάλασσα!... (κινεῖται νὰ φύγῃ).

ΓΙΩΤΗΣ (παρρηρητικῶς).

Μὴ φεύγης...

τῶν κοπαδιῶν μου τὰ μαλλιά δὲ φτιάχνεις ἀντρομιδαίς;...

ΔΡΟΣΙΑ (μένει).

Καὶ ἔχεις πρόβατα πολλὰ;

ΓΙΩΤΗΣ

Ἴσα με πεντακόσια!...

(πλησιάζουν ἄλλήλους περισσότερον).

ΔΡΟΣΙΑ

Δὲν παίρνω ἄντραν ἄσχημο, τοῦ κάμπου κολοκύθα,  
ἔλατο θέλω τοῦ βουνοῦ, ψηλὸ, καμαρωμένο.

ΓΙΩΤΗΣ

Κ' ἐγὼ μυρτιά τῆς ὀρεματίας δροσάτη κι' ἀνθισμένη...

ΔΡΟΣΙΑ (κύπτει τὴν κεφαλὴν σιωπῶσα).

ΓΙΩΤΗΣ

Τώρα ποῦ γνωριστήκαμε, ἄς κάτσωμε ἀντάμα!

(κάθεται στὴν Ἰτιά ἀπὸ κάτω—μετ' ὀλίγον προσέρχεται δειλὰ

δειλὰ καὶ ἡ Δροσιά καὶ κάθεται πλησίον του).

ΔΡΟΣΙΑ (παρρηρητικῶς αὐτόν).

Μπά! τί σημάδι εἶν' αὐτὸ ὅπ' ἔχεις στὸ λαιμό σου;

ΓΙΩΤΗΣ (ἀφελῶς).

Πέντ' ἔξιν τσοπανόπουλα μιὰ μέρα στὸ λειβάδι  
παίξαμε τὸν ἀρματωλῶν τὸ ξακουστὸ παιγνίδι  
νὰ ἰδοῦμε ἂν θὰ φοβηθῇ κάνεις κι' ἂν θὰ δειλιάσῃ.Ὅλοι καθήσαμε στὴ γῆς τριγύρω ἀπὸ μιὰ πλάκα  
καὶ γρήγορα γυρίζαμε ἀπάνω ἕνας-ἕνας  
κουμποῦρι με ὀλάνοιχτο τὸ λύκο, τραγουδώντας:  
—Χάρε δὲ σὲ φοδούμαστε κι' ὅποιον διαλέξης πάρε!...

ΔΡΟΣΙΑ (ἀνησυχῶς).

Καὶ τὸ κουμποῦρι;

ΓΙΩΤΗΣ

Ἐπιάσε φωτιά.

ΔΡΟΣΙΑ

ΓΙΩΤΗΣ

Καὶ πῆρε!...

Ἐμένα.

ΔΡΟΣΙΑ

Κι' ἂν πέθαινες;

ΓΙΩΤΗΣ

Ὦρα καλή!

ΔΡΟΣΙΑ (ἀποθανυμένῳ αὐτόν).

Τσοπάνης εἶσαι ἢ δρόκος!;

Μπά! πὼς πετάει τὰ νειῶτα του στὸν κόσμον ὅποιος τᾶχει!...

(μετὰ μικρὰν σιωπὴν).

Ἐδῶ ποῦ ἦρθες ἔφερες καὶ τὴν καρδιά σου ἀντάμα  
ἢ μὴπὼς τὴν παράτηδες εἰς τὸ βουνό σου ἀπάνω;

ΓΙΩΤΗΣ (ἀνοίγων τὰς ἀγκάλας του).

Σὲ ὄνα τὴν παράδωσα καὶ κάν' τὴν ὅ,τι θέλεις...

ΔΡΟΣΙΑ (ἀφίνουσα νὰ τὴν ἐναγκαλισθῇ).

Κ' ἐγὼ Γιώτη σ' ἀγάπησα ἀπ' τὴ στιγμὴ ποῦ σὲ εἶδα.

(πλησιάζουν τὰ χεῖλη των).

ΧΡΥΣΗ (ἀφηντιζομένη).

Γιώτη! ποῦ εἶσαι;

ΓΙΩΤΗΣ (ἀναπηδῶν).

Μάνα μου! ἐδῶ 'μαι! τί με θέλεις;

(τὴν βοηθεῖ καὶ σηκώνεται).

ΧΡΥΣΗ

Μ' ἄψιδες καὶ κοιμήθηκα παρὰ πολὺ παιδί μου.

ΔΡΟΣΙΑ (ἀποσυρμένη).

Κάλλιο ἄς μὴ νοιώσῃ ποῦμαι ὅδ' θα λυπηθῇ σὰ μὴ  
πὼς γλυκοκουβεντιάσαμε τὴν ὥρα ποῦ κοιμώταν  
καὶ μάνα ἡ γυναῖκα σὰ γενῇ, πάλι γυναῖκα εἶναι.

ΧΡΥΣΗ

Σὰ σήμερα ὠμορφώτερο στὸν ὕπνο μου δὲ σὲ εἶδα

Ἀλλοίμονο στὴ μάνα

ποῦ πρέπει νάποκοιμηθῇ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ παιδί της!  
Εἶχες στὰ μάτια σου φωτιά, στὰ χεῖλια σου εἶχες γλῶ  
ἴδιος σὰν τὸν πατέρα σου μοῦ φάνηκες, τὴν ὥρα  
ποῦ εἶπαμε τὴν ἀγάπη μας εἰς τὴν Ἰτιά ἀπὸ κάτω  
(φεύγουν).

ΔΡΟΣΙΑ (μόνη, παρακολουθοῦσα αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέματος).

Τί ἔπαθα καὶ δειλιάσα; φοδῶμαι μοναχὴ μου...

(προχωρεῖ ὀλίγον καὶ στέκεται)

Θέλω νὰ πᾶω γρήγορα, μὰ δὲν μπορῶ νὰ τρέξω.

(κάθεται στὸ πηγάδι)

Τα γόνατά μου τρέμουνε... μοῦ τρέμουν καὶ τὰ χεῖλια...

καὶ στὴν κορδιά μου ἀκούω φῶ... φῶ...

(ἐν ἀπελπισίᾳ ἐνοῶσα τὰς χεῖρας)

μὴν εἶν' αὐτὸ ἡ ἀγάπη!;

(Πίπτει ἡ κεφαλὴν).

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

## ΤΟ ΘΗΛΥ

— Ἄχ, τί ὠραῖα! τῷ ἔλεγε παρρη-  
ροῦσα ὡς ἐν ἐκστάσει τὸν ποικιλόχρωμον  
ὀρίζοντα τῆς ὀσσεως, ἐνῶ ἡ ἀμαξία των  
ἐπροχώρει ἡσύχως ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πατησίων  
κατὰ τὸ χλιαρὸν ἐκεῖνο, τὸ εὐῶδες καὶ  
ἡδυπαθὲς τῆς ἀνοιξέως δειλινόν.Καὶ ἐκεῖνος κατένευε παρὰ τὸ πλευρόν  
τῆς σιωπηλῆς, εὐχαριστημένος, βαθύτατα  
αἰσθανόμενος τὴν ὥραν ἐκείνην τὸ θέλη-  
τρον τῆς ζωῆς, πλησίον, πολὺ πλησίον  
τῆς πρὸ καιροῦ ἀγαπωμένης γυναίκας, ἡ  
ὅποια τότε πλεόν ἦτο ἡ σύζυγός του, ἡ  
σύντροφός του, τὸ στήριγμά του καὶ ἡ εὐ-  
τυχία του.Ἰσχνός, νευρικός, σιτόχρους, με ὠραῖον  
κατάμαυρον μύστικα. ἀντετίθετο ζωηρό-τατα πρὸς τὴν εὐτραπῆ ξανθὴν, τὴν νω-  
χελῶς καὶ μ' ἐκφρασίν τινα καταπονήσεως  
ἀνακουφισμένης, ἐξηπλωμένην ἐπὶ τῶν  
μαλθακῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμαξίας, με  
τούς χαύνους γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἀντα-  
νακλῶντας οἰονεῖ πᾶν ὅ,τι εἶχεν ἡ περίεξ  
οὐσίς ἀόριστον καὶ ὀνειρώδες... Ἀλλ'  
ἡ νεότης καὶ ἡ στοργὴ καὶ ἡ εὐτυχία τοῦς  
συνήρμοζον τὴν ὥραν ἐκείνην οὕτω τε-  
λείως, ὥστε πᾶσα ἀντίθεσις ἐξηλείφετο  
καὶ ἂν, κατὰ τύχην, συνήντας τὴν ἀμα-  
ξαν καὶ ἠτένιζες τὴν ὑπὸ τῆς ἀνοικτῆς  
αὐτῆς καλύπτρας παισιουμένην εἰκόνα,  
θὰ ἔλεγεας ὅτι ἐκ τῆς πλευρᾶς του τῶντι  
ἦτο πλασμένη ἡ παρὰ τὸ πλευρόν ἐκεῖ-  
νου γυνή.... Ἡ ἀμαξία ἤρχισε νὰ τρέχῃ περισ-  
σότερον. Ἀμέσως οἱ ἐποχούμενοι δὲν τὸἐπρόσεξαν· ἀλλ' ὅταν μετ' ὀλίγον ὁ δρό-  
μος ἔγεινεν ἀκόμη ταχύτερος, ἐκείνη ἀφῆκε  
τὴν δύσιν καὶ ἐστράφη ἔμπρός, πρὸς τὸν  
ἀμαξηλάτην, ὑψηλὸν—ὑψηλὸν ὑπὸ τὸ φαιὸν  
ἐπανωφόριον καὶ τὸν μαῦρον κυλινδρικὸν  
πῖλον.

— Τί ἔπαθεν αὐτός; εἶπεν.

— Ἀμαξά, σιγώτερα! διέταξεν ἐκεῖ-  
νος. Ἀλλὰ τὸ φαιὸν ἐπανωφόριον με τὸν  
μαῦρον πῖλον — ἴσως διότι δὲν ἤκουσε τό-  
σον καλά, — δὲν ἔδειξε καὶ μεγάλῃν προ-  
θυμίαν νὰ ὑπακούσῃ. Μία ἄλλη ἀμαξία  
τοῦς ἠκολούθει κατὰ πόδας· ὀλίγον ἀκόμη  
καὶ θὰ τοῦς ἔφθανεν, ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ  
τοῦς ἔφτανε ὀπίσω. Ἡ πρόθεσις ἦτο προφα-  
νής. Ἡ φιλοτιμία ἀμαξηλάτου με τόσο ἐπι-  
δεικτικὴν στολὴν αὐτὸ δὲν θὰ τὸ ἠνείχετο  
ποτέ καὶ τόσο μάλλον καθ' ὅσον ὁ συνά-  
δελφος καὶ ἀντίζηλος ἐφόρει παλαιὰν ρε-